

[Fischer]

46) vedrørende anbragte børn fremgår det, at myndighederne i en række tilfælde har besluttet at fjerne børn på et grundlag, der kan forekomme spinkelt, og som kan skabe tvivl om, hvorvidt der på betryggende måde er taget hensyn til barnets tarv.

Ministeren bedes derfor vurdere, om de her fremførte forhold giver anledning til at lægge fastere rammer for det skøn, som myndighederne ifølge bistandsloven skal foretage.

Svar (19/11 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Bistandslovens regler om anbringelse af børn uden for hjemmet omfatter dels reglerne i afsnit II, hvor anbringelsen sker i forståelse med hjemmet, dels reglerne i afsnit VIII, hvor anbringelsen sker uden samtykke fra forældrene.

Baggrunden for det stillede spørgsmål er en serie artikler i et dagblad, som vedrører afgørelser efter afsnit VIII.

Ifølge de gældende regler i afsnit VIII kan et barn kun bringes uden for hjemmet, hvis det er absolut påkrævet af hensyn til barnets velfærd. Vurderingen af, om denne betingelse er opfyldt, påhviler det sociale udvalg, som kun kan træffe afgørelsen, hvis 2/3 af socialudvalgets medlemmer stemmer for. Det kræves endvidere, at der i mødet skal deltage byretsdommeren i retskredsen samt en pædagogisk-psykologisk konsulent. Det påhviler dommeren at lede mødet og at påse, at sagen er tilstrækkeligt oplyst.

For Københavns vedkommende træffes afgørelserne af Københavns Børne- og Ungdomsnævn efter reglerne i en vedtægt, der er godkendt af socialministeren.

Hvis anbringelsen ønskes opretholdt ud over 1 år, kræver dette fornyet behandling i socialudvalget.

Der er endvidere i 1982, da der blev gennemført en række ændringer i reglerne i afsnit VIII, indført en regel om, at forældremyndighedens indehaver skal have tilbud om advokatbistand og skal gøres bekendt med retten til aktindsigt.

Der er også fastsat bestemmelser om, at der først kan træffes afgørelse, når forældremyndighedens indehaver, værgeren, barnet, advokaten og en eventuel bisidder har haft adgang til at udtale sig.

Når det sociale udvalg ikke kan holde møde, kan foranstaltninger, som af hensyn til barnets velfærd ikke kan opsættes, iværksættes foreløbigt af formanden eller næstformanden. Forældremyndighedens indehaver skal inden 24 timer have skriftlig meddelelse om baggrunden for afgørelsen og om retten til aktindsigt, ligesom der skal gives tilbud om advokatbistand.

En foreløbig afgørelse skal senest inden 7 dage forelægges det sociale udvalg til godkendelse og skal derefter inden 1 måned forelægges udvalget på ny til endelig afgørelse.

En afgørelse om anbringelse af et barn uden for hjemmet efter afsnit VIII kan indbringes for Den sociale Ankestyrelse, og ankestyrelsens afgørelse kan i givet fald indbringes for Landsretten. Landsrettens afgørelse kan undtagelsesvis indbringes for Højesteret.

Til støtte for socialudvalgene i deres arbejde med sager efter bistandslovens afsnit VIII har Socialministeriet i 1982 udsendt et cirkulære, hvori man har understreget, at en afgørelse mod forældrenes ønske altid vil have karakter af den sidst mulige løsning. Det er derfor vigtigt, at der først har været sat ind med massiv rådgivning og vejledning, bl.a. vedrørende andre tænkelige hjælpemuligheder.

Det kan endelig oplyses, at der ifølge de foreliggende foreløbige tal for børn og unge anbragt uden for hjemmet pr. 31. december 1986 var tale om i alt 16.110, hvoraf de 580 var anbragt efter reglerne i afsnit VIII.

Jeg vil gerne nævne, at spørgsmålet om børns anbringelse uden for hjemmet er under nærmere undersøgelse bl.a. i Socialforskningsinstituttet, ligesom jeg er bekendt med, at et antal kommuner har taget initiativ til, at antallet af anbringelser uden for hjemmet kan begrænses.

Det er på denne baggrund min opfattelse, at der ikke på nuværende tidspunkt bør gennemføres fastere rammer for socialudvalgenes administration af reglerne i bistandslovens afsnit VIII.

Det er imidlertid også min opfattelse, at det af hensyn til børnene er nødvendigt, at der sker en ændring af indstillingen i disse sager. Der må således sættes endnu mere ind på at finde andre løsninger end at anbringe børn og unge uden for hjemmet. Og målet må være, at antallet af børn uden for hjemmet reduceres mærkbart.